

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa [...] Bank S.A. w W.
przeciwko D.G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 4 października 2018 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany D.G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 4 października 2018 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 20 września 2017 r., którym zasądzono od niego na rzecz powoda [...] Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 53 953,85 zł.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, tzn. jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi, wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oraz w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ. oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11, nie publ.).

Natomiast przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15; z dnia 27 listopada 2015 r., IV CSK 330/15 - nie publ), przy czym nie chodzi tu o rozbieżności w wykładni pomiędzy sądem pierwszej i drugiej instancji, które orzekały w danej sprawie (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., IV CSK 505/13, nie publ.). Jeżeli jednak Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni powołanych przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, brak jest interesu publicznego w przyjęciu takiej skargi (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II UK 515/13; z dnia 16 lipca 2013 r., II UK 142/13 - nie publ.).

W sprawie niniejszej skarżący sformułował następujące zagadnienia prawne:

1. Czy dopuszczalne w świetle art. 89 k.c. będzie uzależnienie skuteczności jednostronnej czynności prawnej od niedokonania w określonym terminie przez adresata ww. czynności określonych działań?
2. Czy naruszenie art. 75c p.b. w brzmieniu, które weszło w życie dn. 27 listopada 2015 r. może skutkować bezskutecznością wypowiedzenia umowy kredytu wypowiedzianej przez ww. datą?

Ponadto skarżący wskazał na potrzebę dokonania wykładni art. 89 w zw. z art. 58 § 1 i 3 k.c. w odniesieniu do możliwości złożenia wypowiedzenia umowy kredytu pod warunkiem. Skarżący przytoczył szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, uzasadniających występowanie rozbieżności w zakresie wykładni tych przepisów.

W związku z problemami zarysowanymi przez skarżącą należy podkreślić, że nie każde zagadnienie prawne może stać się przyczyną przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Musi ono bowiem pozostawać w związku ze stanem faktycznym sprawy przyjętym przez sądy powszechne ją rozpatrujące. Co prawda skarżący wyczerpująco przytoczył rozbieżności orzecznicze związane z możliwością dokonania wypowiedzenia umowy z zastrzeżeniem warunku oraz spory w piśmiennictwie związane z tym tematem. Jednakże uwadze skarżącego umknął fakt, że powyżej wskazane kontrowersje nie dotyczą warunku potestatywnego, czyli zależnego całkowicie od woli osoby, od której działania uzależniono skuteczności wypowiedzenia. W tym przypadku bank dokonał wypowiedzenia umowy z kredytobiorcą pod warunkiem, że nie spłaci on wskazanego przeterminowanego zadłużenia. Argumenty przytaczane w orzecznictwie i doktrynie przeciwko możliwości dokonania wypowiedzenia pod warunkiem dotyczą stworzenia stanu niepewności po stronie adresata wypowiedzenia. Warunek, jaki zastrzeżono na gruncie stanu faktycznego tej sprawy nie mógł wywołać u pozwanego żadnego stanu niepewności. Posiadał on bowiem stuprocentową wiedzę, czy sam dokonał spłaty zadłużenia, czy też nie, w wyniku czego wiedział czy, i z jakim dniem doszło do wypowiedzenia umowy.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw